

NATALIE GREY & MICHAEL ANDERLE

**FRANK KURNS -
VERHALEN VAN
DE UNKNOWNWORLD**

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Frank Kurns – Tales of the UnknownWorld

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Frank Kurns – Verhalen van de UnknownWorld

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, januari 2023, www.transfiction.nl

Copyright © 2023 LMBPN® International FZC

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN® International FZC
Business Center, Sharjah,
Publishing City Free Zone,
Sharjah, United Emirates
www.lmbpn.com/nl

ISBN:

978-1-68500-791-1 print

978-1-68500-792-8 ebook

NUR 333

NL23-0001-00031 – Versie 1.01

Michael Anderle

LAAT JOHN'S NICHT MET RUST

DE KURTHERIAN GAMBIT TUSSEN BOEK 7 EN 8

Hoofdstuk 1

John Grimes, Queen's Bitch en een van de weinige zwaar gemodificeerde mensen die er bestaan, verfrommelde de krant in zijn handen.

Frank Kurns had hem gebeld en verteld dat een getrouwde nicht van hem problemen had.

Problemen die hij misschien had opgelost als hij in de buurt was geweest en de afgelopen twee jaar niet tegen *fucking* Forsaken had gevochten.

Zelfs als hij er iets aan *zou kunnen doen*, door geen deel meer van het team te zijn, zou hij dat niet doen. Zonder de hulp van Bethany Anne in de Everglades zou hij hier nu niet eens meer zijn om iets aan het probleem te doen.

Maar hij leefde zowel om iets te doen en om te bedenken wat hij eraan ging doen.

Hij stond op, één meter negentig aan mentale spierkracht en mannelijkheid. Niemand zou John Grimes ooit verwarren met een metroseksueel. Hij was gladgeschoren, zijn nagels kort geknipt, maar je hoefde bij hem niet de nieuwste geurtjes of handen crème te verwachten.

Hij had nooit iets gebruikt voordat hij het bloed van Bethany Anne had gekregen en hij had het nu zeker niet nodig.

Hij pakte zijn holsters, deed ze om en pakte toen zijn 'MIB' -jack. Hij stak de donkere zonnebril die hij zo graag droeg in zijn zak. Hij had altijd een opvallende entree gemaakt; zijn indrukwekkende formaat alleen al stond daar garant voor. Nadat hij in het leger had gediend, had hij 'gevaar' aan zijn aura toegevoegd. Hij was

overal geweest en had alles gedaan; ervaring die de mensen konden voelen.

Toen was hij in de Forsaken en Nosferatu-bullshit verstrikt geraakt. Dat had zijn ogen geopend op manieren die hij nooit met de hele wereld zou delen.

Dat was echter niet het probleem. Op dit moment had zijn nicht Cheryl Lynn problemen met een of andere bende.

Ze zat midden in een scheiding van een behoorlijk slechte levenskeuze, Mark genaamd, en Mark gebruikte nu zijn niet onaanzienlijke juridische kennis om haar en hun twee kinderen door een hel te slepen omdat ze hem hadden afgewezen. De kinderen, allebei pre-tiener, hadden voor hun moeder gekozen, niet voor hem.

In plaats van in de spiegel te kijken, gaf hij hen de schuld

John pakte de sleutels van de SUV en ging op zoek naar zijn ultieme baas om de situatie met haar te bespreken. Hij overwoog niet te gaan, omdat hij erop gefocust was Bethany Anne veilig te houden; maar hij wist dat Bethany Anne dit niet zou toestaan. Hij wist niet zeker wie ze zou sturen, maar John was er zeker van dat het geregeld zou worden.

Daar was hij net zo zeker van als dat de zon elke ochtend in het oosten zou opkomen.

Wat hij niet had bedacht, was dat ze ervoor zou zorgen dat hij de kans kreeg om dit probleem zelf op te lossen.

Hoe? Door met hem mee te gaan.

★ ★ ★

Mark Lindell keek in de spiegel en veegde een ongelooflijk klein stukje pluis van de schouder van zijn colbert.

Hij sloeg naar links en vervolgens naar rechts, terwijl hij zichzelf in de spiegel bekeek om te bevestigen dat wat hij geloofde waar was.

Hij zag er verdomd goed uit.

De eenentwintigjarige in zijn bed, die na hun gezamenlijke nacht nog steeds sliep, herinnerde hem eraan dat hij nog steeds 'de man' was, zowel in als buiten het bed.

Hij had haar hier naartoe meegenomen, naar een van de meer exclusieve hotels in Dallas, en betaald voor meerdere dagen. Het was vrijdag, laat in de ochtend, en hij was verzadigd. Zijn ego hoefde niet nog een keer gestreeld te worden, hij vond dat ze haar eigen verdomde weg terug naar huis wel kon vinden.

Hij liet een briefje achter waarin stond dat de kamer nog een paar honderd op de rekening had staan, meer dan genoeg om roomservice te bestellen, en dat ze er nog maar een nacht van moest genieten maar dat hij was weggeroepen voor problemen op het werk. Het was zo veel gemakkelijker om het op deze manier te beëindigen.

Bovendien had hij een smiley op het briefje getekend. Dat zou het beter moeten maken, toch?

Hij deed de deur van de suite achter zich dicht, in de hoop dat hij Sarah niet wakker zou maken. Of was het Jenni?

Nee, het was Tammy. Jenni was afgelopen weekend geweest.

Hij wachtte op de lift om hem de eenentwintig verdiepingen van de top van het hotel naar de begane grond te brengen; eenmaal beneden liep hij naar de receptie en meldde zich af. Hij betaalde de rekening en zorgde ervoor dat het krediet voor incidentele kosten tot een maximaal bedrag was goedgekeurd. Tegen de tijd dat hij bij de valet service desk kwam, stond zijn Mercedes SLK op hem te wachten.

Hij gaf de bediende een twintigje fooi en stapte in. Hij bedacht dat hij in ieder geval langs zijn kantoor moest gaan om een paar dingen te controleren. Geen reden om een leugenaar te zijn. Cheryl Lynn had hem de afgelopen negen maanden met zijn leugens geconfronteerd, sinds ze erachter was gekomen dat hij met een tweeling in dit hotel was in plaats van die avond tot laat met de jongens van het reclamebureau te werken.

Daardoor voelde hij zich beledigd. Hij *had* tot laat gewerkt met de jongens van het bureau, maar ze waren uit eten gegaan. Toen de zusjes hem bekeken, wist hij dat hij zojuist op de 'interessante' lijst was geplaatst. Hij zag hun blikken van tijd tot tijd tijdens de maaltijd.

Hij wilde niet op de interessante lijst staan. Hij wilde op de ‘gewenste’ lijst terechtkomen, dus toen het eten voorbij was, vertelde hij de jongens van het bureau dat hij nog even een momentje voor zichzelf nodig had voor de reis naar huis.

Hij was op jacht geweest, dit moest hij op een of andere manier voor elkaar krijgen. Hij moest zich weer te gek voelen, en er was geen betere manier om dat te realiseren dan deals te sluiten. In zijn wereld was er geen betere manier om een deal te sluiten dan een vrouw mee naar een hotelkamer te krijgen.

Cheryl Lynn had hem erop aangesproken toen hij even na twee uur ‘s ochtends binnenkwam. Hij had geprobeerd het af te doen als een eenmalig incident, maar het kleine kreng had hem de daaropvolgende zes maanden laten volgen. Ze kreeg foto’s van hem met drie andere ‘veroveringen’ - veroveringen waarvan ze gewoon niet begreep dat ze een behoefte in zijn ego vervulden. Met hen slapen was het ultieme bewijs dat hij een winnaar was; de perfecte en onbetwistbare waarheid dat hij gewild was, en het moment dat ze hun verstand verloren en schreeuwden, was het onweerlegbare bewijs daarvan.

De vrouwen betekenden niets voor hem en dat had hij haar ook verteld, maar Cheryl Lynn wilde niet luisteren. Zijn beide kinderen ook niet. De bitch had duidelijk tegen hen gelogen over hem en deed alsof hij op de een of andere manier geen goede man was, want hij had ‘het’ nog steeds en gebruikte ‘het’ af en toe.

Hij had er niet eens over nagedacht toen ze hem confronteerde met de foto’s en hem vroeg: ‘Ben ik niet genoeg voor jou?’

Hij haalde domweg zijn schouders op. ‘Ben overal geweest, heb alles gedaan.’

Dus was ze vertrokken en had een scheiding aangevraagd. Dat was drie maanden geleden.

Dallas Love Field, Personal Jets Area

Chester Dextress wachtte tot de privéjet klaar was met taxiën. Het was zijn verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat ze de aansluitingen hadden om bij te tanken en voor het afvalwater, en alle andere benodigdheden die ze nodig hadden of moesten worden bijgevuld, te zorgen.

Hij wachtte voor de privé-hangar op een van de FBO's (de *Fixed Based Operators* - vaste operators) om de Gulfstream te helpen toen een zwarte Jeep, het laatste nieuwe model met zwaar getinte ruiten, aan kwam rijden, gevolgd door een Mercedes Maybach S600. Chester floot in zichzelf.

Die laatste was meer dan mooi en ronduit sexy.

Ze kwamen recht op hem af.

Deze inkomende vlucht had blijkbaar een behoorlijk hoge pief aan boord. Hij wist niet zeker wie het was, maar met zo'n soort auto gokte Chester op de CEO van een Fortune 500 onderneming. Hij richtte zijn aandacht weer op de Gulfstream die langzaam naar hem toe kwam. Hij kon de piloot en copiloot in de cockpit zien.

Zijn tablet zoemde, dus hij keek naar beneden en las de instructies door. Het vliegtuig zou bijtanken en direct vertrekken. Dat beviel hem wel; hij hield van 'erin-en-eruit'. Iedereen zou gefocust zijn en hij zou niet hoeven te wachten op instructies.

Het vliegtuig stopte zo netjes als mogelijk en de deur ging niet langer dan dertig seconden later naar beneden. Hij keek toe hoe een scherp uitziende jongeman de ladder afkwam even rondliep en het gebied controleerde voordat hij naar het vliegtuig terugging.

King Kong liep naar de deur.

Chester wilde staren, maar hij kon zijn verbazing beheersen toen meneer 'Verdomme-Zo-Groot-Als-Een-Boom' de trap af kwam en de omgeving in zich opnam. Deze man had een zwarte zonnebril en droeg een zwart pak met een wit overhemd en een bloedrode das. Toen hij klaar was met zijn controle, ging de eerste man bij de trap staan. De grote man begon naar het eerste voertuig te lopen, de zwarte Jeep.

Een professioneel ogende zwarte man stapte uit de Jeep en deed zijn deur dicht. Hij wachtte op Kong; ze schudden elkaar de hand. Terwijl Chester toekeek, knikte de grote man en begon rond de Jeep te lopen. Hij haalde iets tevoorschijn dat eruitzag als een metalen potlood dat in een lange staaf veranderde met een spiegel aan de onderkant toen hij het uittrok. Hij liep om de Jeep heen en gebruikte de spiegel om eronder te kijken.

Toen hij klaar was, pakte hij een klembord van de zwarte man en tekende af. De chauffeur van de Jeep nam het papierwerk aan, scheurde een kopie exemplaar voor King Kong af en gaf hem het gele vel met een set sleutels. Toen liep hij naar de Mercedes en hij ging weg.

Wel verdomme?

Chester keek om zich heen en zag dat de eerste man een lange, rinkelende, tas aannam van iemand in het vliegtuig en ermee naar de Jeep liep. De grote man stopte de tas achterin.

Chester vond niet dat het op een golf tas leek, maar als het was wat hij dacht dat het zou kunnen zijn, wilde hij niet dat iemand dat wist.

Hij draaide zich om en zag een andere persoon het vliegtuig verlaten. Deze keer *ging* Chester's mond open en bleef open.

'Alsjeblieft, alsjeblieft,' sprak hij met ingehouden adem: 'Wees alsjeblieft een jonkvrouw in nood!' Chester wist niet hoe hij mond-op-mondbeademing moest geven, maar hij was bereid te doen alsof zijn ervaring als een min of meer ervaren tongzoener voldoende was om de poging te wagen.

De vrouw was gekleed in een prachtig wit topje met korte mouwen en een lange soepele zwarte broek en droeg een soort hoge hakken met rode zolen. Het was een koele dag, rond de vijftien graden, maar ze leek het niet koud te hebben. Hij keek heel goed; haar topje zat zo strak dat hij het zou hebben geweten als ze het wel koud had.

Verdomme!

Het duurde niet meer dan een minuut voordat ze op de passagiersstoel van de Jeep wipte. De grote man liep om de wagen naar de bestuurdersstoel en ze vertrokken.

Chester kreeg zijn karretje in de versnelling. Hij zou nog een tijdje in de zwevende hemel zijn, denkend aan die engel die net over het asfalt liep.

Dat was een geluksvogel.

Hoofdstuk 2

Dallas, TX, VS

Cheryl Lynn wilde opgeven, zitten en huilen. Ze raakte het gebied naast haar rechteroog aan en kromp ineen. De pijn was net zo erg als het er uit zag; en het zag er behoorlijk slecht uit.

Ze stond in de kleine badkamer die ze deelde met Tina en Todd, haar twee kinderen. Haar, hopelijk, toekomstige ex-man had al haar rekeningen geblokkeerd, maar gelukkig had ze een reservepotje voor een regenachtige dag; daar had ze elk jaar 'Kerstgeld' in gestopt waar Mark niets van af wist.

Ze had meer dan zeventuizend dollar op die rekening gestort, dat was voor haar genoeg geweest om dit, vooral, vreselijke kleine appartement met één slaapkamer te bemachtigen en er een paar meubels in te zetten die ze op Craigslist had gevonden. Eén telefoonje was genoeg om twee mannen en een vrachtwagen te regelen voor vijftig dollar; nu konden zij en de kinderen in ieder geval op een bed en een uitklapbare Futon slaapbank slapen.

Het was tenminste iets. Ze had een baan nodig, maar Mark had juridische kwesties op haar naam gezet, wat haar mogelijkheden om een baan te vinden, belemmerde.

Vanavond was ze van de kleine kruidenierswinkel, zes straten verderop, teruggelopen naar het appartement met het diner van vanavond en wat eten voor het weekend.

Ze was aangesproken door twee jongens die vanuit de deuropening van een gesloten kapperszaak naar haar waren gaan fluiten. De ene was een blanke jongen die zich al een paar dagen niet had geschoren. Hij droeg een spijkerbroek, een zwart T-shirt en een rode

pet. Zijn landgenoot was Spaans. De blanke man had naar haar gekeken, zijn vriend met zijn elleboog aangetikt en gelachen.

Ze had ze genegeerd, maar toen ze hun voetstappen achter zich hoorde, had ze ondanks haar zware tassen geprobeerd wat sneller te lopen. Ze had zich heel even omgedraaid en zag de twee jongens achter haar.

Ze had nog vier blokken te gaan. Ze maakte de fout te denken dat afsnijden via de parkeerplaats van het appartementencomplex zowel veiliger als sneller zou zijn. Toen ze halverwege het donkere gebied was waar de auto's geparkeerd stonden, was er aan de andere kant een andere man uit de struiken gekomen; hij glimlachte naar haar. Ze zag zijn tanden glanzen in het slechte licht van de beveiligingslamp die te lang geleden aan de zijkant van het flatgebouw was geïnstalleerd.

Ze keek over haar schouder naar de twee jongens achter haar. Er zat niets anders op dan door te lopen, dus had ze haar rug gestrekt en het tempo opgevoerd. De man voor haar had aanzienlijk overgewicht, zijn donkere T-shirt kon niet verhinderen dat een groot deel van zijn witte buik zichtbaar was.

Het was als een bouwvakkersdecolleté, maar aan de andere kant.

Toen ze naar hem toe bleef lopen, sprak hij; zijn stem leek behoorlijk hoog voor zo'n grote kerel. 'Waar ga je heen, lieverd?' Hij praatte met een tandenstoker in zijn mond.

Cheryl Lynn wierp een blik op hem en wilde hem passeren. 'Naar mijn kinderen. Ze hebben honger,' mompelde ze.

'Je kunt hier niet voorbij zonder tol te betalen, lieverd.'

Zijn kleine zwarte oogjes wezen op iets heel anders, iets waar zij op dat moment niet aan wilde denken. 'Ik heb niets dat je wilt.' Ze liep om hem heen maar hij stapte opzij om haar te blokkeren.

'Lieverd, je hebt alles wat ik zou willen. Eten en...' Hij was verrast toen ze uithaalde en hem tussen zijn benen schopte.

Mama had haar altijd gezegd dat praten nooit iets oploste als iemand je bedreigde.

'Godverdomme!' De dikbuikige man viel op zijn knieën, zijn stem nu nog hoger. Cheryl Lynn hoorde voetstappen achter haar aan

komen en begon met de boodschappentassen te zwaaien voordat ze zelfs maar keek.

Ze sloeg de Spaanse man met de tas met blikvoeding boven op zijn hoofd; het ding scheurde, blikken vlogen in het rond. De andere tassen belemmerden haar in haar beweging, de blanke greep haar linkerarm en klemde zijn rechterarm over haar gezicht.

Ze stampte hard op zijn wreef en beet in zijn arm, waardoor hij hem terugtrok.

'Fucking bitch!'

Dat was het moment dat ze haar focus verloor en de pijn in haar gezicht oplaaide. Ze was vluchtig door de andere hand van de man geraakt, waardoor ze naar rechts struikelde. De eerste man kwam langzaam overeind.

Ze zwaaide haar andere tassen naar de man die haar had geslagen en begon te rennen, zo hard als ze kon.

Haar adrenaline pompte door haar lichaam, ze nam even de tijd om achterom te kijken en zag de blanke man de laatste man helpen, die haar na schreeuwde toen ze de hoek om ging. Zijn stem weergalmde.

'Mark doet je de groeten!'

★ ★ ★

Het koude kompres dat ze op haar gezicht had aangebracht, hielp een beetje. Toen ze thuiskwam, zei ze tegen de kinderen dat ze een pizza moesten bestellen. Ze ging vanavond niet meer naar buiten. Ze kon zichzelf er niet toe zetten.

Dertig minuten later ging de deurbel. Ze stond op om de deur te openen om er zeker van te zijn dat het alleen maar de pizzabezorger was toen Todd vanuit de keuken al naar binnen rende en 'Pizza!' riep.

'Wacht!' schreeuwde ze tegen hem, maar hij was te opgewonden en te goed van vertrouwen.

Ze waren allemaal te goed van vertrouwen. Ze was nog nooit van haar leven in een dergelijke situatie terecht gekomen. Ze was

opgegroeid in een kleine stad, naar een kleine universiteit gegaan en getrouwd. Alles was idyllisch geweest - totdat ze Mark had geconfronteerd.

Niet voor de eerste keer vroeg ze zich af of ze omwille van de kinderen over haar trots heen had moeten stappen. Ze was bereid om de psychische mishandeling en spelletjes te accepteren. Ze zou misschien bereid zijn om te vechten, maar als Mark zijn woede op Tina en Todd zou uiten, zou Cheryl Lynn zichzelf niet kunnen vergeven.

‘Hallo, jongeman...’ Cheryl Lynns bloed werd koud. Todd staarde naar iemand die heel lang moest zijn. De deur blokkeerde haar zicht, maar zijn stem klonk zwaar.

Dit was niet de pizzabezorger.

Cheryl Lynns houding veranderde. Die klootzakken waren voor haar kinderen gekomen! Ze rende naar haar keuken, rukte de keukenlade open en schreeuwde halverwege: ‘Ga weg bij de deur, Todd!’ Ze pakte het meest bedreigende mes dat ze had, een goedkoop keukenmes.

Todd stond aan de grond genageld, opkijkend naar de man, toen Cheryl Lynn naar de deur rende. Ze stak haar hand uit om Todd uit de weg te trekken, zodat ze kon proberen de deur dicht te slaan. Dat was toen ze een blik van de man in het pak en de vrouw opving.

Ze liet Todd langzaam los en bracht haar linkerhand naar haar mond en bedekte die. Tranen begonnen over haar wangen te stromen.

De grote man glimlachte naar haar. ‘Hallo, nicht. Dat is lang geleden.’

Ze deed de deur open, onderdrukte een snik en liep naar haar neef, kleine John, om hem te omhelzen.

John nam behendig het mes van haar weg terwijl zij hem beetpakte en tegen zijn borst begon te snikken. John hoorde een kleine commotie achter zich en keek over zijn schouder en zag dat Bethany Anne op straat een pizzabezorger betaalde. Ze haalde ook haar telefoon tevoorschijn en hij hoorde haar meer eten bestellen.

Hij knipoogde naar de jongen die naar hem opkeek en naar het meisje dat om de hoek had gekeken. John stak het mes uit. 'Jij bent Todd, is het niet?' De jonge jongen knikte. 'Zou je dit naar de keuken willen brengen?' Het jonge ventje deed een paar stappen en stak zijn hand uit om het mes aan te nemen. John waarschuwde: 'Zie je hoe ik dit mes vasthoud, met het snijvlak van me af en het handvat naar jou toe?' Todd knikte. 'Je zegt dankjewel als je het onder controle hebt. Dat is wanneer ik het loslaat en aan jou geef.'

'Dank je?' Zijn stem was deels nieuwsgierig, deels bang. Zijn moeder hilde nog steeds tegen de borst van de grote man.

'Goed zo. Breng het nu maar naar de keuken.' Todd draaide zich om en liep die kant op.

Bethany Anne kwam naar voren. 'Kom op, John, laten we dit uit het zicht van Jan en alleman halen, zodat we niet het entertainment van de avond worden.'

Ze had gelijk; geen reden om nieuwe verhalen te maken waar mensen lang over zouden napraten.

John sprak tegen de bovenkant van het hoofd op zijn borst. 'Cheryl Lynn? We moeten naar binnen.'

Zijn nicht knikte en veegde met haar hand haar tranen af, pakte toen zijn mouw en trok hem het huis in. Bethany Anne liep achter hem aan en deed de deur dicht met de pizzadoos in de andere hand. Ze zei zachtjes: 'Ik regel dit.'

John knikte: 'Mijn baas zal de kinderen te eten geven. Waarom praten we niet hierover in de slaapkamer?'

Het lukte hem om Cheryl Lynn over te halen de korte gang in te lopen. Hij volgde zijn nicht en begon de slaapkamerdeur te sluiten.

Hij hoorde Bethany Anne vanuit de eetkamer spreken voordat de deur dichtging. 'Mijn naam is Bethany Anne. En hoe heet jij?'

Hoofdstuk 3

Cheryl Lynn pakte de tissues, een klein reispakketje dat ze had bewaard voor de ergste aanval van niezen die ze ooit had meegemaakt. Dallas was vreselijk voor haar allergieën.

Johns enorme hand hield een zakdoek voor. Ze nam hem aan en knikte dankbaar.

‘Hoe wist je dit?’ vroeg ze, terwijl ze de tranen van haar gezicht probeerde te drogen.

‘De groep waarmee ik werk, houdt kennelijk de gezinsleden in de gaten. Ik kreeg vanmorgen vroeg te horen dat het slecht ging met jou en Mark, dus ik ben hier zo snel mogelijk gekomen.’

Ze knikte, haar schouders afgezakt. ‘Je hebt me altijd al gezegd dat hij geen goede vent was.’

‘Nee, geen ‘ik zei het toch’ van mij. We leven met onze beslissingen en je hebt de prijs daarvoor al betaald.’

Een klein lachje ontsnapte aan haar lippen. ‘Ik betaal die prijs *nog steeds*.’ Ze keek naar hem op. ‘Wist je dat hij me bedroog?’

John schudde zijn hoofd.

Ze keek weer naar beneden. ‘Dat deed hij. Niet één keer, maar vele keren. Ik ben minstens vier gevallen te weten gekomen. Hij beweerde dat hij zich een man moest voelen. Dat die vrouwen niets anders waren dan veroveringen. Hij hield niet van ze.’ Ze snoof. ‘Althans, dat zei hij.’

John liet haar haar hart luchten. Destijds op de universiteit had hij geprobeerd Cheryl Lynn zover te krijgen dat ze de ware aard van Mark zou zien. Mark was toen een egotripper en dat was in de loop der jaren niet veranderd. Cheryl Lynn had aanvankelijk zijn geflirt

en toenaderingen afgewezen, dat had ervoor gezorgd dat hij haar des te meer wilde hebben.

Ze vertelde het verhaal nog een keer: hoe ze tijdens hun studie af en toe waren uitgegaan en dat ze nooit had toegegeven. Ze had hem 'er een ring om laten doen' voordat ze met hem naar bed zou gaan. Hoewel haar persoonlijke geloof iets te maken had met haar beslissing, was ze in het begin te verlegen geweest. Ze was een laatbloeier en had niet het gevoel gehad dat ze aantrekkelijk was, ondanks de avances van Mark en die van andere jongens die haar mee uitvroegen.

Mark was de meest volhardende man geweest en uiteindelijk besefte ze dat hij de waarheid moest spreken, aangezien hij na twee en een half jaar nog steeds met haar uitging.

Nu besefte ze dat het Mark allemaal om de verovering ging. De ring en de slaapkamer waren niet meer dan een laatste stap geweest.

Ze hadden al snel Tina gekregen en kort daarna Todd. Cheryl Lynn had zich gefocust op de kinderen en Mark's incidentele uitspattingen in de slaapkamer bevielen haar prima. Ze had er niet veel tijd of moeite in gestoken om na te denken waarom Mark zo gemakkelijk in de omgang was ondanks haar gebrek aan interesse. Pas in de laatste jaren, toen ze meer naar volwassen gezelschap verlangde omdat de kinderen onafhankelijk begonnen te worden, had ze zich gerealiseerd dat zij en Mark geen hechte relatie hadden.

Ze was niet dom. Mamma had altijd gezegd dat je moest weten wat je problemen waren en dat je ze direct onder ogen moest zien. Ze probeerde de sexy kleine feeks te zijn waarvan ze wist dat Mark dat leuk vond, maar na de eerste twee of drie keer was hij het al zat en was het weer terug bij af.

Ze had de detective alleen voor haar gemoedsrust ingehuurd. Ze had niet verwacht dat hij met zoveel bewijzen zou komen. De eerste keer dat ze over een andere vrouw hoorde, had ze gehoopt dat het een eenmalige affaire was geweest.

Toen ze voor de vierde keer werd gebeld, besefte ze dat ze haar probleem niet direct onder ogen zag. Ze had zich ervoor verstopst; en

voor haar schande en voor haar gevoel dat ze niet wist wat ze moest doen.

Toen ze klaar was met Mark uitschelden, in afwachting van een soort ruzie, vertelde hij haar alleen maar dat, aangezien het huis op zijn naam stond, ze verzocht werd om die avond te vertrekken. De kinderen mochten kiezen bij wie ze zouden blijven.

Mark had verwacht dat ze bij hem in huis zouden blijven met hun speelgoed en alle spelletjes.

Hij was uiteindelijk toch boos geworden toen ze alle drie hun koffers hadden gepakt en naar de garage waren gegaan. Hij begon te razen en te schreeuwen dat het afwijzen van hun vader hen niet zou helpen in het leven. Dat hem verlaten, neerkwam op zeggen dat ze niet van hem hielden.

Beide kinderen hadden hun opmerkingen voor zichzelf gehouden en stapten in mammies Honda Accord. Die was twee jaar geleden afbetaald.

Het enige dat de Honda deelde met de auto van haar man, was de zilveren kleur.

De eerste plek waar ze logeerde, was een leuk motel geweest. Het had Mark nog geen achtenveertig uur gekost om al haar creditcards te annuleren en het geld van gezamenlijke rekeningen over te schrijven naar andere rekeningen waar zij geen toegang toe had.

Daarna moest ze een plaats vinden waar, zonder vragen te stellen, contant geld werd geaccepteerd. Ze had connecties met een plaatselijke kerk waar ze geld en spullen had gedoneerd. Ze had nooit gedacht dat *zij* degene zou zijn die de hulp nodig had.

Ze vroeg: 'Hoe heb je me gevonden?'

John glimlachte. 'De kerk.'

Haar wenkbrauw fronste. 'Ze beloofden dat ze het aan niemand zouden vertellen.' Ze vond het niet prettig dat ze informatie doorgaven.

‘Mijn baas kan overtuigend zijn,’ was alles wat hij haar vertelde. ‘Je baas?’ John wees met zijn duim in de richting van haar keuken en eetkamer. ‘Die vrouw is jouw baas?’

Hij knikte. ‘Ja, dat is ze. Heb je haar gezien? Ik dacht dat je het niet zo goed volgde.’

‘Doe ik ook niet, maar ik merk wel iedereen op die in de buurt van mijn kinderen komt.’

Hij vroeg: ‘Gaan de kinderen naar school?’

Zij schudde haar hoofd. ‘Krokusvakantie. Ik moet maandag iets met school regelen.’

John hoorde een klop op de voordeur en spitste zijn oor. Cheryl Lynn vroeg: ‘Wat is er?’

Hij stak een ‘wacht even’ vinger op toen Bethany Anne al antwoordde en vroeg wat het totaalbedrag was. ‘Mijn baas heeft meer eten besteld en rekent af met de bezorger.’

‘Oh!’ Cheryl Lynn begon haar portemonnee te pakken.

‘Niet doen. Het is al betaald en ze zou je geld toch niet accepteren.’ John wist hoe zijn hele familie was opgevoed. Het was een bewijs van hoe boos Cheryl Lynn was dat ze niet voor in de kamer stond; normaal zou ze op zo’n moment in de keuken thee of koffie zetten.

Hij keek naar haar oog. ‘Hoe heb je die mooie glans gekregen?’

Ze reikte naar haar oog. ‘Ik werd vanavond lastiggevalen door een paar jongens die Mark op me af heeft gestuurd. Ik denk dat ze me meer wilden aandoen, maar ik kon een paar rake klappen uitdelen en vluchten.’

‘Hoe weet je dat Mark erachter zat?’

Ze keek hem woedend aan. ‘Omdat de lul die ik in zijn mannelijkheid schopte, me nariet dat Mark me de groeten deed. Ik ben weggelopen voordat ik de achternaam bevestigd kreeg.’ Ze daagde John zo’n beetje uit om haar inspanningen te bekritisieren.

‘Kwam je daarom met een mes naar de voordeur?’

Ze knikte.

Er werd op de slaapkamerdeur geklopt, John deed open. Er werd een middelgrote pizzadoos door de opening gestoken. ‘Eet op; er is

meer.' John pakte de doos en Bethany Anne deed de deur voor hem dicht.

Hij draaide zich om naar het bed en opende de doos. Ze had twee borden en servetten erin gelegd met een derde bord om te voorkomen dat ze fettig zouden worden. Hij nam een stuk peperoni, legde het met een servet op het bord en gaf het aan Cheryl Lynn. 'Eet dit. Je hebt je energie nodig.' Er werd weer op de deur geklopt.

Hij keerde zich terug naar de deur nadat Cheryl Lynn het bord had aangepakt en was begonnen met eten. Bethany Anne had twee halve liter flessen Coke en een kleine medicijnbeker. Daarin zat rood medicijn dat voor John naar hoestsiroop rook. Hij nam de flesjes in zijn linkerhand en het medicijn in zijn rechterhand. 'Het zal helpen met het oog,' zei ze tegen hem. John knikte en Bethany Anne deed de deur weer dicht. Hij hield zijn rug naar zijn nicht gekeerd en bracht het medicijn dicht genoeg bij zijn neus om eraan te ruiken.

Er zat een vleugje koper in het medicijn. Bloed.

John glimlachte weemoedig. God, hij hield van zijn baas.

Hij wendde zich tot zijn nicht. 'Neem een Coke en maak hem open. Ik wil dat je dit medicijn helemaal opdrinkt, wacht tot je de nasmaak niet meer kunt verdragen, en dan wat Coke drinkt. Snap je?'

'Ik heb kinderen, weet je. Het is niet alsof ik niet weet hoe je medicijnen moet innemen. Bovendien heb ik geen medicijnen in huis die me nu kunnen helpen.' Ze pakte het kleine kopje. 'Dit ruikt naar hoestsiroop. Dat gaat niet helpen.'

'Geloof me. Morgenochtend is je oog weer helemaal in orde,' zei John. Ze trok een twijfelachtige wenkbrauw naar hem op. Hij haalde zijn schouders op en voegde eraan toe: 'Ik wed om een 'waarheid' met je, als ik het mis heb.'

'Welke waarheid dan ook?' Zij en John hadden als kinderen de hele tijd *Truth or Dare* – Waarheid of Durven - gespeeld. John was uit een boom gevallen toen hij vijf was, omdat zij hem had uitgedaagd erin te klimmen. Gelukkig had hij alleen wat 'gas' laten vliegen en had hij zijn ouders nooit iets anders verteld dan dat hij was gevallen toen hij probeerde te klimmen.

Toen John met een knikje bevestigde, dronk ze het medicijn met een glimlach op. 'Ik heb altijd al willen weten of Angie Garcia's verhaal over jullie twee achter in de bioscoop waar was.' Ze trok een gezicht. 'Gahh! Die shit is vreselijk. Ik hoop dat ze me niet vergiftigd heeft met iets dat verouderd is. Ik heb niet op de vervaldatum gelet toen ik dat spul in de dollar budgetwinkel kocht.' Ze hield het twintig seconden vol voordat ze een grote slok Coke nam.

'Je zult een tijdje moeten wachten op de Angie Garcia-waarheid, want ik weet zeker dat dit prima gaat werken.'

'Zeg jij!'

John grijnsde. 'Ja, dat zeg ik. Goed, wat wil je nu met Mark doen?'

Ze fronste. 'Waarom? Ga je hem in elkaar slaan? Dit is geen middelbare school, weet je.'

John antwoordde: 'O, hij gaat zeker boeten voor wat hij heeft gedaan. Voordat hij met je trouwde, heb ik hem gezegd je geen pijn te doen en beloofd is beloofd. Maar als je vraagt of ik hem ga slaan in het bijzijn van de leraren en zo, nee.'

Ze zuchtte. 'Nou, een meisje kan hopen.' Ze glimlachte toen John grijnsde om haar antwoord.

'Geloof me, hij zal wensen dat hij je met liefdevolle handen had behandeld. Maar genoeg over die lul. Zullen we eens uitzoeken wat je met je leven, en met de kinderen, wilt doen? Als je alles zou kunnen doen, wat zou je dan willen?'

'Waarom, ken je een charmante prins die ongehuwd is en een vrouw met kinderen wil die ook nog een middelmatige lasagne kan maken?'

John krabde aan zijn kin. 'Nou, het zijn geen prinsen, maar je zult zeker interesse hebben als je toegeeft dat je een middelmatige lasagne kunt bereiden.'

Ze stond op en reikte om de enorme borst van haar neef heen. John sloeg zijn armen om haar heen en het net van veiligheid dat ze voelde bereikte eindelijk de donkere holtes van haar hersenen. Ze was er zeker van dat Mark haar niets kon doen nu de kleine John hier was.

‘Ik heb op dit moment geen man nodig, maar wel een plek waar Tina en Todd veilig naar school kunnen gaan, dat zou geweldig zijn. Je weet toch dat Mark niet opgeeft?’

Johns borst rommelde toen hij lachte: ‘Geloof me als ik zeg dat mijn baas met grotere en gemenere klootzakken te maken heeft gehad dan Mark. Maak je geen zorgen over de grootte van deze onruststokers. Je zal merken dat ze hen prima aankan.’

‘Is dat omdat jij haar altijd beschermt?’ Haar stem klonk gedempt. De jas van John werd extreem drassig.

‘Misschien, maar misschien ook niet.’ John wreef over Cheryl Lynns rug en probeerde haar zoveel mogelijk troost te bieden. John gromde terwijl hij terugdacht aan alle keren dat hij en Bethany Anne samen operaties hadden uitgevoerd.

‘Eerlijk gezegd is dat niet zo.’

Hoofdstuk 4

Mark nam de Trac-telefoon op. Hij zou nooit iets stoms doen, zoals oproepen aannemen op zijn persoonlijke telefoon. ‘Hallo?’ ‘Het is klaar, maar het is wel een pittig klein kreng.’

‘Hallo zeg! Je hebt het wel over mijn vrouw. Ik ben de enige die zo over die kut mag praten.’

‘Wat jij wilt,’ was het antwoord via de telefoon.

‘Liep ze nog toen je klaar was?’ vroeg Mark.

‘Als je met lopen bedoelt dat ze zo snel mogelijk wegrende, doodsbang en met een lelijk blauw oog, dan ja.’

Mark gooide zijn frustratie eruit. ‘Hoor eens, ik was heel expliciet dat ik wilde dat ze uit een greppel moest kruipen, niet dat ze kon wegrennen van drie volwassen mannen. Wat, kun je een klein vrouwtje geen pijn doen?’

‘Welk deel van ‘ze begon te vechten en vluchtte’ snapte je het niet?’ was het norse antwoord dat Mark ontving.

‘Het gedeelte waarvan ik dacht dat jij wel beter wist. Als je slechts de helft van het geld aanneemt dat ik heb toegezegd – en dat ik je al heb betaald - is mijn antwoord misschien logischer.’

‘Wees geen lul, Mark. We wachten gewoon tot na middernacht, dan gaan we terug en doen een *B and E* – een *Breaking and Entering* (inval en overval). Eric volgde haar ver genoeg om te zien waar ze heen ging. We weten waar ze woont.’

‘Mooi zo! Mooi zo.’

‘Wat wil je met de kinderen doen?’

Mark dacht na over zijn reactie en antwoordde: ‘Eerlijk gezegd kan het me niks schelen.’

‘Waarom is je haar zo zwart?’ vroeg Tina aan Bethany Anne terwijl ze nog een stuk kaaspizza in haar mond propte. Haar moeder en broer gaven de voorkeur aan peperoni, dus bestelden ze altijd peperoni en lieten haar het vlees eraf halen. Tina vond dat het vet te veel smaak achterliet en een werkelijk heerlijke ervaring verknoei-de. Kaaspizza die goed was gemaakt, was een voortreffelijke ervaring. Het was, vond ze, de puurste vorm van pizza, een die hoog in het vaandel moest staan.

Bethany Anne trok een wenkbrauw op naar het jonge meisje die haar tijdens het eten had overspoeld met vragen. Bethany Anne had de twee kinderen aanzienlijk meer zien eten dan wat Bethany Anne dacht dat ze normaal zouden eten.

Als ze regelmatig te eten hadden gekregen.

Bethany Anne hield het gesprek met de twee kinderen gaande. Nou, voornamelijk met Tina. Todd had een paar vragen gesteld en vervolgens verlegd aan Bethany Anne gevraagd of hij spelletjes op haar telefoon mocht spelen. Toen ze het ermee instemde, schrokte hij zes stukken pizza en een derde van het chocoladekoekjesdessert dat ze had gekocht naar binnen, pakte toen haar telefoon en ging een spelletje *‘Pigs in Space’* spelen.

Ze hield haar andere oor open om naar John en Cheryl Lynn te luisteren. Deze man of ex-man, ze wist niet zeker of ze al officieel gescheiden waren, was een kloterige geitenneuker van wereldklasse. Tijdens de reis naar Dallas had John haar over de ban tussen hem en Cheryl Lynn verteld, daardoor was Bethany Anne nog blijer dat ze was meegegaan. Het stelde haar in staat een kijkje te nemen in de jonge jaren van John, toen zijn leven nog bestond uit bomen klauteren, zijn knieën villen en lange middagen doorbrengen met praten met zijn vrienden en familie terwijl ze naar de krekels luisterden en Kool-Aid of de goedkopere Flavour-Aid limonade dronken.

Goede Tijden.

De tijd dat hij die gozer was op de middelbare school waar je niet mee rotzooide, de tijd dat hij, ingefluisterd door zijn tienerhormonen, misschien wat sneller iemand sloeg dan hij zou moeten doen. De tijd voordat hij in het leger ging dat hem meenam op de weg die eindigde in een operatie in de Florida Everglades.

Toen het lot een mes diep in zijn borst had laten zinken.

Ze kwam terug op Tina's vraag. 'Weet je, er is mij verteld dat mijn moeder het donkerste haar had; zo donker dat je zou denken dat het blauwe highlights had.'

'Werkelijk? Ik ken de genetica daarachter niet. Ik vraag me af of het een recessieve eigenschap is, aangezien je het niet zo vaak ziet.'

Dit keer was het Bethany Anne die vergat haar mond te sluiten.

'Daar gaan vliegen landen als je hem niet sluit.' Tina glimlachte en nam nog een hap van haar pizza.

Bethany Anne sloot haar mond. 'Wat weet jij over genetica?' Bethany Anne dacht dat het wel veilig was om nu de drie overgebleven plakjes peperoni op te eten, dus nam ze er een en pakte de Parmezaanse kaas. Voordat ze was getransformeerd, zou ze een halve fles rode pepers op haar pizza hebben gedaan, ze was het gelukkigst toen ze daarvan moest zweten. Nu was ze heel voorzichtig. Met haar aangepaste smaakpapillen zou één hete peper haar verdorven bijna aan het huilen kunnen maken.

Ze wilde het aan niemand toegeven, maar ze had TOM gevraagd de pijnreceptoren in haar mond uit te schakelen toen ze voor het eerst te veel rode pepers op haar pizza had gestrooid.

Lesje geleerd.

Tina slikte. 'Ik weet een beetje. Ik vond de lessen leuk, dat was vlak voor de voorjaarsvakantie. Ik was op zoek gegaan naar websites om meer te weten te komen voordat papa zo boos werd en onze internettoegang en telefoons uitschakelde. Nu hoop ik dat mama ons naar de bibliotheek laat gaan zodat ik het kan opzoeken.'

'Wil je naar een bibliotheek?' Bethany Anne was er vrij zeker van dat ze op haar leeftijd de binnenkant van een bibliotheek niet had willen zien. Op die leeftijd was ze nog steeds met haar vader aan

de slag op de basis en volgde ze alle cursussen en trainingen die ze maar kon krijgen. Soms kreeg ze een fysieke cursus die iets te veel was; ze had het geluk gehad nooit gewond te raken.

Ze was wel een keer van een boomstam gevallen; een boomstam waar ze overheen moest lopen met een waterput van anderhalve meter eronder. Ze was aan het uitsloven en gleed uit, draaide zich om en landde op haar buik in het water. De pijn van de val en het gevoel dat ze niet kon ademen, had haar het respect dat ze voor de cursus had moeten hebben, teruggebracht.

Tina antwoordde: 'Het is de enige manier waarop ik meer over genetica kan leren.'

Niet als John en ik er iets over te zeggen hebben, dacht Bethany Anne.

Hoofdstuk 5

Cheryl Lynn liet de troostende knuffel van haar neef los en pakte het zakje met tissues. Het was de tijd om dit open te breken. ‘Zal je baas het goed kunnen vinden met mijn kinderen?’

‘Zoals in ‘zal ze veilig zijn’ of ‘wil ze uit het raam springen?’

Cheryl Lynn lachte. ‘We zijn op de eerste verdieping. Ik denk niet dat ze niet eens een enkel verstuikt als ze uit het raam springt.’

‘Weet je, ik heb geen idee. Ik hoor geen geschreeuw uit de andere kamer, dus ik neem aan dat het goed gaat met haar.’ John bekeek de slaapkamer.

Cheryl Lynn keek om zich heen. ‘Het is niet veel. Ik probeer rustig aan te doen met mijn geld zodat ik er zo lang mogelijk mee kan doen. Mark heeft me gevonden, dus ik moet weer verhuizen.’

Het gezicht van haar neef veranderde en ze ving een glimp op van het gezicht dat ervoor had gezorgd dat meer dan een paar jongens op de middelbare school en op de universiteit schreeuwend waren gaan rennen. Nou, misschien was dat meer figuurlijk dan letterlijk.

Nu kon ze een donkerdere glans in zijn ogen zien. ‘John, ik wil niet dat je iets doet waardoor je in de problemen komt. Mark heeft veel machtige vrienden. Hij is rijk, en hij kent een paar minder vriendelijke figuren.’

John keek naar haar oog. ‘Blijkbaar heeft hij ze vanavond op je afgestuurd.’

Cheryl Lynn stak haar hand uit en raakte het oog aan dat zwart en blauw was geworden. Het was niet zo gevoelig als voorheen. Dat was fijn.

John vervolgde: 'Ik heb het je eerder gevraagd. Wat wil je doen?'

Ze ademde rustig uit. 'Ik wil weg en ergens heen waar die lul de kinderen of mij niet kan vinden, maar ik weet niet zeker wat de wet daarover zegt. Hier in Texas is hij me de helft schuldig, maar ik betwijfel of ik ooit een cent zal zien. Ik wil het niet voor mij, maar de kinderen verdienen meer dan ik ze nu kan geven.'

John knikte. 'Ik wil dat jullie drieën gaan inpakken. We gaan je verhuizen naar een andere locatie. Een veilige locatie.'

'Blijf jij bij ons?' Ze wilde niet bedelen, maar ze had zich al zo lang niet veilig gevoeld. Toen ze haar deur had geopend en John zag, voelde het alsof er na een lange afwezigheid weer hoop in haar leven was gekomen.

'Nee. Ik ben van plan te kijken of er hier iets gebeurt en dan morgenochtend bij Mark langs te gaan.'

Cheryl Lynns stem klonk zachter en een beetje gespannen. 'Kun je niet met ons meekomen?'

'Dat zou mijn plan in de war gooien.'

'Wat voor plan?'

'Marks handlangers zoeken, hun een verklaring laten tekenen en die bij hem afgeven. Hij kan zich terugtrekken of het in de rechtbank met ons uitvechten.'

'Hij heeft serieuze juridische connecties in deze stad.'

John lachte. 'Vertrouw me, hij heeft niets dat zelfs maar in de buurt komt van het vermogen dat wij hebben.'

'Weet je,' zei ze, 'je hebt nooit gezegd wie je baas is en waarom ze je nodig heeft.'

John was het ermee eens: 'Nee, dat heb ik nooit gedaan. Is dat belangrijk?'

'Nou, misschien wil ik mijn speciale 'waarheid'-gelegenheid gebruiken om te zien of er iets gaande is tussen jullie twee.'

John schudde zijn hoofd. 'Die geef ik je gratis. Ik maak deel uit van haar team. We hebben een richting en een doel. Ik zal een kogel voor haar opvangen, maar zij is niet mijn toekomst voor iets anders.' Hij voegde eraan toe: 'Bovendien heeft ze een relatie met een andere man.'

John hoorde de stem van Bethany Anne. 'Heb ik niet!'

Verdomme, die vrouw probeerde nog steeds het voor de hand liggende te ontkennen.

Hij besloot een spelletje met haar te spelen. Hij stak een vinger naar zijn nicht op. 'Een momentje.'

John draaide zich om naar de deur en deed hem een klein stukje open. 'Je ontkent de waarheid, BA. Je moet de realiteit gaan accepteren, anders zul je jezelf nooit kunnen begrijpen.'

John deed de deur dicht en hoorde geen reactie. Hij dacht dat ze haar mond hield omdat de kinderen daar bij haar waren.

'Wat heb je nou net gedaan?' Cheryl Lynn was nieuwsgierig. 'Zei ze iets?'

'Ja. Ze zei dat ze geen relatie had met deze man. '

'Kun je dat horen?'

Hij tikte met zijn rechteroor. 'Goed gehoor. Ik heb een kleine operatie ondergaan nadat ik bij het team kwam.'

Cheryl Lynn overwoog het nog een keer te proberen. 'Wat als de kinderen en ik hier slapen?'

'Ben je echt zo nieuwsgierig, Cherry Lint?'

Ze glimlachte en herinnerde zich de tijd dat John nog zo jong was dat hij haar naam helemaal verkeerd had begrepen. Ze zei niets, maar knikte alleen.

Hij keek rond. 'Ik kan de Futon hierheen brengen. Jullie drieën moeten op de grond slapen.'

'Waarom op de vloer?' zij vroeg.

'Veel mensen schieten niet lager dan middelhoog. Als ze met vuurwapens binnenkomen, wil ik een kans hebben dat je veilig bent voor een verwaald schot. Vaak mikken mensen op de middelste massa, wat voor mij behoorlijk hoog zal zijn.' Hij merkte dat haar ogen groot werden van schrik. 'Maak je geen zorgen, het komt wel goed. Ze zullen niets hebben dat ik niet kan overleven en we hebben bescherming meegenomen.'

Hij merkte haar grijns op en rolde met zijn ogen. 'Borstbescherming, viespeuk!'

Hij maakte haar tenminste aan het lachen.

Bethany Anne deed haar keramische harnas aan. Ze had van bh en van onderhemd gewisseld voordat ze het harnas aantrok. John vroeg: 'Ben je klaar?'

Ze bromde: 'Je moet eens een beurt hebben.'

John draaide zich om. 'Hé, mijn nicht lachte me uit toen ik zei dat we bescherming hadden meegenomen. Begin jij nou ook niet met mij!'

Ze rolde met haar ogen.

Hij grijnsde. 'Ik zou kunnen beginnen met het stellen van vragen over Michael...'

Ze stak haar hand uit. 'Laten we dit professioneel houden, meneer Grimes.' Ze lachte. Als John haar niet zou toestaan directe methoden te gebruiken om hem weg te krijgen, zou ze een tactiek bedenken, waar Cheryl Lynn haar bij zou helpen. Ze leek haar een uitstekende bron van informatie die alles over haar vriend wist.

Hij snoof. 'Man, wat ben jij ineens makkelijk.'

Ze liet die opmerking voorbijgaan en vroeg: 'Wil je de eerste of de tweede wacht?'

Hij keek op zijn horloge. 'Het is half na middernacht. Ik neem de komende paar uur, dan kun jij de laatste uren nemen.'

'Waar ga je heen?'

Hij ritste hun tas dicht. Hij had zich al in het zwart gekleed en deed zijn holsters en geweren weer om. Hij zou proberen dit stil te houden, als hij kon, maar hij ging niet een vuurgevecht in met alleen zijn vuisten.

'Ik denk dat ik de Jeep een half blok verderop parkeer en dan erin blijf om alles in de gaten te houden. Ik rijd weg en kijk snel rond. Hopelijk worden we niet al in de gaten gehouden. Aan de voorkant is er niets om je te verbergen. Het is het beste dat ik op dit moment kan bedenken.'

'Maak je geen zorgen, ik laat niemand langs me heen glippen.'

John deed de deur open en glimlachte naar Bethany Anne. 'Ik maak me geen zorgen om jou. Ik ben bang dat als ze mij voorbij weten te komen, ik geen kans krijg op een stukkie vlees!'

Ze haalde haar schouders op. 'Waarom schop ik ze niet gewoon de straat op tot jij met je luie reet opduikt?'

Hij zweeg even nadat hij de deur uit was gestapt. 'Oké, dat klinkt goed.' Hij knipoogde en deed de deur dicht.

★ ★ ★

Bethany Anne boog zich voorover totdat ze haar wervels kon horen knappen en deed toen een jas aan zodat de kinderen de pistolen niet zouden zien als ze opstonden en hier binnenkwamen. Ze liet het zwaard in de hoek liggen. Ze rolde haar nek, ging in het midden van de vloer zitten en sloot langzaam haar ogen.

ADAM, heb je de klootzak waar ik naar vroeg, opgespoord?

>> JA. <<

Nou, laat me geen Twintig Vragen spelen. Wat heb je over hem?

>> **ZIJN OORSPRONKELIJKE NAAM WAS TIMOTHY SPICKELS. << Wel verdomme? Werkelijk?**

>> **JA. WAAROM ZOU IK EEN VALS ANTWOORD MAKEN? <<**

Geef het wat tijd, dacht ze bij zichzelf. Ik breng je wel naar de donkere kant.

Het heet humor, maar laten we dat voorlopig laten rusten. Bedoel je dat deze engerd niet de man is waarvan Cheryl Lynn dacht dat ze trouwde?

>> **DAT KLOPT. HIJ VERANDERDE ZIJN NAAM EN ZIJN LEEFTIJD TOEN HIJ NAAR DE UNIVERSITEIT GING. IK HEB DE BANKREKENINGEN GEVONDEN VOOR ZIJN HUIDIGE EN EERDERE IDENTITEITEN. HIJ RUNT MEERDERE BEDRIJVEN VIA BEIDE EN GEBRUIKT ZIJN ORIGINELE NAAM SLECHTS EEN PAAR KEER PER MAAND. HIJ GAAT NAAR FORT WORTH ALS HIJ BANKZAKEN DOET IN ZIJN OORSPRONKELIJKE IDENTITEIT. <<**

Hoe weet je dat?

>> CONTROLE OP CREDITCARD BEWIJZEN VOOR AANKOPEN EN TOEGANG TOT BANKREKENINGEN. <<

Tot hoeveel geld heeft hij op dit moment toegang?

>> HIJ HEEFT MINDER DAN ZEVENENDERTIG DUIZEND ONDER ZIJN OORSPRONKELIJKE IDENTITEIT. HIJ HEEFT MEER DAN EEN HALF MILJOEN AAN CONTANTEN EN MEER DAN DRIE MILJOEN AAN EFFECTEN ONDER ZIJN MARK-IDENTITEIT. <<

Verdomme, wat een engerd, dacht Bethany Anne bij zichzelf.
Zo rijk en dan je kinderen zo laten leven.

ADAM, zou je een jurist willen zoeken om exclusieve voogdij af te dwingen? Bevestig alle illegale of onethische acties die je vindt in archieven of via documenten en maak ze klaar om aan hen af te leveren. Verder wil ik weten of Mark ooit met criminelen of verdachte criminelen heeft gecommuniceerd - iets dat zijn karakter in een slecht daglicht zou brengen, iets dat we tegen hem kunnen gebruiken als hij Cheryl Lynn voor de rechtbank wil dagen.

>> HOE ZIT HET MET EEN PSYCHOLOGISCH RAPPORT WAARIN NARCISTISCHE KWESTIES WORDEN BESCHREVEN DIE RESULTEREN IN EEN GEBREK AAN PSYCHOLOGISCH BEWUSTZIJN, MOEILIKHEDEN MET EMPATHIE VOOR ANDEREN EN OVERGEVOELIGHEID VOOR ECHTE OF INGEBEELDE BELEDIGINGEN?<<

Ik weet niet zeker of ik wil weten hoe je aan die informatie bent gekomen, maar dat is een geweldig begin!

Hoofdstuk 6

Het oude witte busje stopte twee blokken van het appartementencomplex van Cheryl Lynn.

‘Oké, dit is een *B and E*. Zorg ervoor dat we het deurslot op een voor de hand liggende manier openbreken. Als je iets waardevols vindt, neem het dan mee. Zorg ervoor dat we de plek overhoophalen, zodat het duidelijk is dat we op zoek waren naar dingen. Heeft iedereen handschoenen?’

‘Hoe zit het met de kinderen?’ vroeg Eric. Familie was belangrijk voor hem en, hoewel hij geld had aangenomen om de vrouw pijn te doen en zij hem met die verdomde blikjes op zijn hoofd had geslagen, kon hij zijn *madre* niet in de ogen kijken als hij een kind pijn deed.

‘Ik weet dat jij dat niet kunt, dus blijf daar gewoon buiten. Als ze zich verschuilen, geef ik ze een paar klappen zodat ik Mark kan vertellen dat we ze een beetje onder handen hebben genomen. Het is goed voor ze om de straat te leren kennen. Ze kunnen dat soort ervaringen niet opdoen zonder dat ze veel slechter worden behandeld dan wij zullen doen.’

Eric knikte. Een lesje van de straat *zou* misschien goed voor hen zijn. Het verzachtte zijn schuldgevoel.

De drie mannen verlieten het witte busje en trokken de deuren dicht. Ben, die door zijn gewicht verbloemde dat hij een behoorlijk snelle man was, stapte aan de bestuurderskant uit. Eric en Wayne verlieten de zijdeur. Het passagiersportier vooraan zat al meer dan een jaar dicht. Nu was het vooral een opslagplaats voor afval.

Wayne bromde: 'Ik waarschuw je, kijk uit voor de tanden. Ze is net zo'n verdomde honingdas. De eerste de beste kans die ik krijg, zal ik haar liefdevol op haar hoofd tikken met deze knuppel. Ik zal waarschijnlijk een injectie tegen hondsdolheid moeten krijgen of zoiets.'

Ben kwam om de voorkant van het busje heen. 'Sla haar niet te hard. Mark betaalt ons niet genoeg om haar op te ruimen.'

Wayne gaf de knuppel aan Eric. 'Je kunt dit ding maar beter meenemen. Ik sla haar gewoon neer. Ik word misschien te onstuimig met dat ding.'

Eric accepteerde de knuppel zonder iets te zeggen.

De drie mannen staken de straat over, terwijl de vroege ochtendstille het gebied overstroomde. Je kon in de verte een trein horen, de luchthoorn schalde terwijl hij de kruispunten passeerde.

Wayne keek in die richting. 'Ik dacht dat treinen 's nachts niet reden?'

Eric antwoordde: 'Vrachttreinen wel. Ze rijden vrijwel constant langs het huis van mijn *tia*, mijn tante. De huren zijn daar niet voor niets zo laag.'

Ze draaiden zich om om het trottoir op te gaan dat hen naar de twee deuren zou brengen. Degene aan de rechterkant was van hun doelwit, die aan de linkerkant van iemand anders. Er was ook een trap die nog een etage hoger ging. De drie jongens trokken hun handschoenen aan en Ben sprak op zachte toon. 'Denk eraan, doe dit snel. We willen naar binnen, ons werk doen en weer verdwijnen. Als we de rest van ons geld willen, mag die teef hooguit nog in staat zijn om te kruipen.'

Ben begon naar de deur te lopen toen een zware stem achter hen sprak. 'Jongens, jullie leven is gewoon waardeloos geworden.'

Ben draaide zich om en zag een Gorilla achter Eric staan. Wayne schoof opzij en stopte zijn hand in zijn zak. Ben zei: 'Luister, vreemdeling, we zijn hier niet voor jou. De klootzak in dat appartement heeft mijn kleine meid verkracht. We zijn hier alleen om ervoor te zorgen dat die klootzak dat niemand *anders aandoet, comprende?*'